

gives de ved Lovens Strafftræden bestaaende Kasser, som inden en vis Frist indgive Begjæring herom, Udgang til Anerkjendelse, selv om der i samme findes Medlemmer, der ikke kunne anses for ubemidlede, naar disse ere optagne i Kassen inden Lovens Strafftræden. Det er imidlertid en Selvfølge, at der ved Beregningen af det Offenliges Tilskud til paaagjældende Kasse bliver at bortse fra saadanne Medlemmers Bidrag, ligesom disse Medlemmer ikke bør have Krav paa den i Lovens § 10 ommeldte Begunstigelse. Da nærværende Paragraf foreskriver, at kun de sammesteds omhandlede Personer kunne „være Medlemmer“ af anerkjendte Sygekasser, har man ikke anset det fornødent her at optage den i Kommissionens Forslag § 4, 2det Stykke, indeholdte udtrykkelige Tilskjændegeving af, at Medlemsretten bortfalder, naar Medlemmet ikke længere efter Stilling og Vilkaar vilde have Udgang til Kassen.

Uldersgrændsjerne for Udgangen til de anerkjendte Sygekasser ere i Overensstemmelse med Kommissionen foreslaaede til henholdsvis 15 Aar og imellem 45 og 55 Aar. Naar den hjerste Grændse, indtil hvilken Optagelse kan ske, sættes saa høit som til 55 Aar, efter hvilken Alder der nu kun i meget ringe Omfang sker Indtrædelse i Kasserne, skjønnes der ikke at være Anledning til at beholde det i Kommissionens Forslag § 4, 1ste Stykke taagne Forbehold om, at Bestemmelserne om Uldersgrændsjerne ikke skulle komme til Anvendelse i det første Aar efter Lovens Strafftræden.

Til § 5.

Afgjørelsen af, om en Person efter Stilling og Livsvilkaar kan være Medlem af en anerkjendt Sygekasse, er af Kommissionen, jfr. dens Forslag § 3, andet Stykke, foreslaaet henlagt til et Udvalg, bestaaende af et af Kommunalbestyrelsen i den Kommune, hvor Sygekassen hører hjemme, valgt Medlem samt Formanden og Vægen i den paaagjældende Kasse, saaledes at Udvalgets Afgjørelse kan indaantes for Sygekasseinspektøren. Denne Ordning, som formentlig vilde aabne Mulighed for den største Lænsartethed i Afgjørelserne paa de forskellige Steder, har man ikke kunnet tiltræde, hvorimod man har foreslaaet Afgjørelsen henlagt til Sygekasseinspektøren, hvis Kjendelse kan indaantes for Indenrigsministeren. At i virkelige Tvivlstilfælde Afgjørelsen ikke vil blive truffen, uden at enhver fornøden Oplysning er indhentet fra de lokale Myndigheder og andre Paaagjældende, maa anses for en Selvfølge.

Afgjørelsen af, om en Persons Helbreds-tilstand bør udelukke ham fra Optagelse, vilde

efter § 4 i Kommissionens Forslag tilfalde hver enkelt Kasses Bestyrelse. I nærværende Forslag er Afgjørelsen i Tvivlstilfælde derimod til de Forsikringsfogendes større Værggelse henlagt til Sygekasseinspektøren, eventuelt Indenrigsministeren, paa samme Maade som nysnævnte Spørgsmaal om Udgangen til Kasserne efter Stilling og Livsvilkaar.

Til § 6.

De her trafte Bestemmelser tilfugte at skabe den størst mulige Kontinuitet i Sygdomsforsikringen derved, at der aabnes de Personer, hvis Medlemsret i en anerkjendt Sygekasse ophører, en særlig og lettet Udgang til Indtrædelse i andre anerkjendte Kasser. Paa flere Punkter afvige disse Bestemmelser fra de tilsvarende i Kommissionens forslags § 5.

Før det første har man anset det for rigtigt at medtage ikke alene de Tilfælde, hvor Medlemsretten bortfalder paa Grund af Fraflytning fra det Sted eller Udtrædelse af det Fag, den Kreds af Personer eller den Forretning, hvortil Kassen er knyttet, men ogsaa ethvert Tilfælde, hvor selve den paaagjældende Kasses Anerkjendelse bortfalder, enten fordi Kassens Medlemsantal gaar ned under den foreskrevne Grændse af 50 Personer, jfr. Kommissionens Forslag § 2 i Slutningen, eller fordi Anerkjendelsen i Medfør af Lovforslagets § 23 fratages Kassen paa Grund af Forringelse af dens Formues-tilstand eller Uorden i dens Bestyrelse m. v., idet et saadant, de enkelte Medlemmer utilregneligt Forhold formentlig saa lidt som muligt bør gaa ud over disse.

Man har dernæst troet i det forudsatte Tilfælde at burde indskrænke sig til at søge at hjælpe de Paaagjældende til Optagelse i en anden anerkjendt Sygekasse, hvorimod man ikke har kunnet finde det rigtigt at fastholde Kommissionens Forslag om, at den efter Vedtægternes almindelige Bestemmelser fortabte Medlemsret i en Kasse i visse Tilfælde dog skulde kunne vedblive. En saadan Regel, der i ethvert Fald ikke vilde kunne komme til Anvendelse i det Tilfælde, at Forbindelsen med Kassen afbrydes som Følge af, at denne har mistet sin Anerkjendelse, vilde formentlig være for stærkt et Indgreb i Kasserne's Selvbestemmelsesret, idet de vilde nødes til at beholde et Medlem under Forhold, som maatte være uforenelige med den ved Vedtægterne tilfugtede gjenfaldige Kontrol, og som sin Bestyrelsesapparatet ikke kunde overkomme.

De Rettelser, som foreslaas ydede det tidligere Medlem af en anerkjendt Sygekasse